

Poslanica za Podaj mi roko 2018 – Pojdite na obrobja.

Zelo sem hvaležna našemu papežu Frančišku, da tako goreče skrbi za nas, da se ne bi zasedeli v kavču. Papež pravi: »Pojdite na obrobja«, da bi bili še bolj podobni Jezusu. Če dobro pogledamo v Evangelij in na Jezusa, najdemo točno to: obrobja, na katera gre Božji Sin, da bi tam srečal in se dotaknil izgubljenega človeka. Jezus se ne ustavi, ampak gre do vsakega. Gre do tistega, ki ve, da živi na robu in gre tudi do tega, ki se tega sploh ne zaveda, kot npr. farizeji in pismouki. Sv. Frančišek ni hotel delati nič drugega kot posnemati Jezusa. Živeti po Evangeliju, delati in ljubiti kot Jezus, je bilo najgloblje hrepenenje njegovega srca, ki je doseglo svojo izpolnitev v sprejetju stigem. Frančišek se je te ljubezni učil počasi, korak za korakom, ko je poslušal Božjo besedo in skrbel za gobavce, ki so bili v njegovem času resnično na obrobju družbe.

Kaj pa jaz? Kako lahko jaz grem na obrobja? Najprej je potrebno odpraviti se na pot, kar pomeni odpreti srce in biti pripravljen na vse nepredvidljivo. Iti, pomeni zapustiti svojo lastno »središče«, kjer se počutiš sprejetega, varnega, kjer ti je vse znano. Morda odkrivaš prvo obrobje v sebi, v svojem srcu? Morda so to stvari, ki jih ne sprejemaš v sebi, v svojem življenju, ki bi jih najraje izbrisal? Ali mogoče v tvoji družini, med tistimi, ki so zate zelo pomembni? Ne boj se, odpravi se na pot. Jezusa boš srečal na poti, kajti On hodi po poti in želi, da se mu pridružiš.

Ko sem bila pred kratkim pri maši, mi je pri obhajilu prišla misel, kako so zakramenti resnično veliki dar. V njih srečamo živega Jezusa. Lahko mu dovolimo ali pa tudi ne, da se dotakne s svojo milostjo in ljubeznijo obrobij našega življenja. Tako je bilo tudi v mojem življenju, ko sem kot najstnica odpustila mojemu očetu vse hudo, ki ga je z alkoholizmom povzročal naši družini. Spominjam se trenutka, ko sem mu povedala, da ga imam kljub vsemu še vedno rada. Ko sem zagledala njegovo nemoč in solze, me je to zelo ganilo. Prepričana sem, da se je Bog ozrl tudi na te solze, ko ga je poklical k sebi v nebesa.

Včasih ni potrebno veliko, da bi se drugi ob meni počutil sprejet, počutil kot brat in sestra. Tega se učim vsak dan, ko živim v skupnosti z mojimi sestrami, ko prosim za odpuščanje in tudi sama odpuščam, ko dam ubogajme neznancu na ulici. To poletje me je brezdomec na Poljskem prosil za hrano. Ker je bil vinjen, sem ga vprašala, če se mu to zdi pravično. Odgovoril mi je: »Sestra, kaj pa mene sprašujete o pravičnosti, samo Bog je pravičen.« Njegov odgovor do sedaj nosim v svojem srcu kajti odprl mi je oči za Božjo pravičnost. Tudi on je Božji otrok, saj je Božja pravičnost drugačna od človeške. Bog namreč gleda na srce. Gleda tudi na tvoje srce in te vabi: »Pojdi na obrobja«. Pojdi in poglej kdo je na obrobju tvojega srca? Morda ti sam? Ko sprejmeš svoje uboštvo, boš pripravljen iti tudi na obrobja drugih src. Le pogumno!